

Sygn. akt I C 1313/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 15 stycznia 2014r

Sąd Rejonowy w Oleśnicy w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący **S.S.R Adrian Paluch**

Protokolant Agnieszka Mazur

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014r w Oleśnicy

sprawy z powództwa (...)w W.

przeciwko **H. C.**

o zapłatę

I. powództwo oddala;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z/ - kal 21 dni

15.01.2014r

Sygn. akt I C 1313/13

UZASADNIENIE

Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 8.294,08 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu podał, że dochodzona pozwem kwota stanowi nieuiszczony przez pozwanego czynsz za lata 2001-2004 r. w tym kwota 3.421,85 zł stanowi należność główną, zaś kwota 4.676,01 zł stanowi skapitalizowane odsetki liczone od tej kwoty na dzień 31.12.2012 r. Ponadto żądana pozwem kwota obejmuje kwotę 196,22 zł stanowiącą dalsze odsetki naliczone od dnia 10.06.2013 r. tytułem opóźnienia w płatności.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w całości uwzględnił żądanie pozwu zasądając od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 8.294,08 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11.06.2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.275,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany wniósł sprzeciw od tego nakazu podnosząc zarzut przedawnienia dochodzonego od niego roszczenia.

Sąd ustalił:

Strony łączył stosunek zobowiązaniowy tytułem najmu lokalu mieszkalnego położonego w S. (...)-(...) D., a przejętego od Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa w trybie przepisów ustawy z dnia 19.10.1991 o gospodarowaniu nieruchomościami rolnym Skarbu Państwa.

Z tego tytułu pozwany jako najemca zobowiązany był uiszczać na rzecz strony powodowej miesięczny czynsz najmu.

Pozwany nie uiścił czynszu za lata 2001-2004. Na dzień 31.12.2012 r. jego łączne zadłużenie z tego tytułu wynosiło 8.097,06 zł. Na sumę tą składały się kwota należności głównej 3.421,85 zł oraz kwota 4.676,01 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych na tenże dzień.

Strona powodowa wezwał pozwanego do zapłaty należności. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

/bezsporne/

Pismem z dnia 05.05.2009 r. pozwany wniósł o „rozliczenie moich zaległych zobowiązań [z tytułu najmu lokalu – przypis SR] w kwocie 3.421,85 zł na 18 rat, prośbę swą motywując tym, że obecnie pracuje i będę regularnie spłacał raty. Za załatwienie mej prośby, z góry dziękuję”.

Dowód:

- pismo pozwanego z dnia 05.05.2009 r., k.10;

Stan faktyczny w sprawie nie był sporny. Pozwany w sprzeciwie podniósł jedynie zarzut przedawnienia, nie kwestionując podawanych w pozwie okoliczności. Fakty te Sąd uznał za przyznane (229-230 k.p.c).

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia (art. 117§2 k.c.).

Zgodnie z art. 117§2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Strona powodowa dochodziła roszczeń z tytułu czynszu najmu (oraz skapitalizowanych odsetek licznych od zaległych roszczeń na dzień 31.12.2012). Jej żądanie dotyczyło zatem roszczeń okresowych. Termin przedawnienia tego rodzaju roszczeń wynosi trzy lata (art.118 k.c.). Upłynął on zatem najpóźniej w 2007 r. (żądanie obejmuje należności czynszowe za okres od 2001 r. do 2004 r.).

Strona powodowa wskazała jednak, że pismem z dnia 05.05.2009 r. (k.10) pozwany zrzekł się zarzutu przedawnienia, a tym samym, że nie może się nim skutecznie bronić w niniejszym postępowaniu.

Odnosząc się do tej kwestii zważyć należy, że o ile rację ma powód twierdząc, iż w/w pismem pozwany zrzekł się zarzutu przedawnienia (czynność ta może być dokonana także w sposób dorozumiany, np. poprzez pertraktacje dłużnika z wierzycielem na temat rozłożenia długu na raty, zawarcie umowy owacyjnej, ugody sądowej itp. – zob. wyr. SN z 21.07.2004 r., V CK 620/03, Lex 137673), to jednak nie uzasadnia to uwzględnienia żądania pozwu.

W doktrynie, za dominujący uznać należy pogląd, zgodnie z którym, po zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia jego bieg rozpoczyna się na nowo. Wskazuje się, że w takim przypadku zachowany jest właściwy danemu roszczeniu termin przedawnienia (zob. J. Ignatowicz (w:) System prawa cywilnego, t.I, s.409, B. Kordasiewicz (w:) System Prawa Prywatnego, t.II, s.565; P. Machnikowski (w:), Kodeks cywilny. Komentarz, t. I, s. 413, M. Pyziak-Szafnicka, teza 34 do komentarza do art. 117 k.c., SIP Lex-el.).

Sąd w pełni podziela ten pogląd. Wynika z niego zatem, że z chwilą zrzeczenia się zarzutu przedawnienia (tj. w dniu 05.05.2009 r.), bieg przedawnienia roszczeń dochodzonych niniejszym pozwem, rozpoczął swój bieg na nowo. Roszczenia te przedawniły się ponownie z upływem 05.05.2012 r. (a więc z upływem trzech lat od zrzeczenia się zarzutu przedawnienia). Były one zatem przedawnione (ponownie) w dacie wniesienia pozwu (tj. 12.06.2013 r.). Przedawnione było również roszczenie o zaległe odsetki.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na zasadzie art. 98§1 k.p.c., przyjmując, że pozwany w całości wygrał sprawę.